

blevne Socialdemokrater og ikke se et Værn for Landet i Forsvaret, som det anbefales os her i forskellige Tonearter, men tværtimod se et Værn i Arbejdernes internationale Sammenslutning. Der er en Mand, der rejser rundt med Europas forenede Stater paa sit Program. Man smiler ad ham formodentlig, men hører man dog undertiden. Denne Mands Tanke er: Ligesom Amerikas Stater have kunnet forene sig i et Forbund, mon det saa ikke ogsaa kunde lade sig gøre, at Europas Stater forenede sig? Det er rigtigt, men det bliver sandelig ikke de nuværende Magthavere, der hidføre Europas forenede Stater, hvilket af racepolitiske Grunde kan blive en bydende Nødvendighed, men det bliver Arbejderklassen rundt om i Landene, der gennemføre Nationernes Alliance, Europas forenede Stater.

Nu er der sagt fra adskillige Taleres Side, at alt det kan jo være godt nok, men som Forholdene ligge nu, er det jo dog saaledes, at det regerende Udland kan kræve af os, at vi ikke tage Parti, og vi ere enige om, at vi ville ikke tage Parti. Tillige mener man paa forskellig Vis at kunne sige, hvad der er nødvendigt for at konstatere, at man ikke tager Parti i en europæisk Konflikt. Jeg siger, at her duer kun vort Afrustningsforslag, alle andre Forslag ville vise sig at være ufyldstgørende. Et Afrustningsforslag, det er at konstatere Neutraliteten, ethvert andet Forslag, hvad enten der bydes mere eller mindre til Rustningsforanstaltninger — det er i og for sig for saa vidt en Biting —, ethvert andet Forslag vil hidføre de Farer, som vi netop alle som danske Mænd agte at undgaa. Overfor en forsættelig Krænkelser af Neutraliteten kunne vi — derom tror jeg, alle ere enige — ikke værges os, overfor en uforsættelig behøve vi, som det socialdemokratiske Forslag siger, kun en Grænsevagt.

Men lad mig sætte det Tilfælde, at der virkelig kommer en Erobringskrig, hvor man vil tage Danmark, vil erobre dette vort gamle Land. Tror man saa, at den danske Nations Eksistenskamp er ude? Saa maatte man have en daarlig Tro til det danske Folk. For det første forudsætter jeg nu, at en saadan Krig ikke kan komme; en Erobringskrig vil, som det ogsaa er nævnt, kunne blive mødt med Protest franeden i det Land, der paaførte os en Erobringskrig. Men jeg forudsætter altsaa, at en saadan Krig virkelig havde fundet Sted, og at Danmark ikke, som nu, eksisterede som selvstændig Stat. Tror

man saa, spørger jeg, at vor Eksistenskamp er endt? Tror man, at Væksten i Socialdemokratiet, at Fredsbestræbelserne, Bestræbelserne for at hidføre Retfærdighed i Verden, høre op dermed? Har man glemmt, at Nordslesvigerne have kæmpet siden 1864 til Dato for at værne deres Nationalitet, saaledes at vi alle nære Beundring derfor? Ere vi da en Samling af Pjalte, der ikke evne at værges os lige overfor det Tryk, som vilde komme til at hvile paa os, om den store Ulykke — det erkender jeg, at det vilde være — skete? Jeg tror bedre om dette Folk, jeg tror, at vi vilde være i Stand til at værges vor Nationalitet, til vi fik vor Frihed tilbage og fik den tilbage maaske netop i Kraft af Socialdemokratiets Vækst.

Nej, for mig staaer al Fæstningspolitik som noget overordentlig farligt, der ikke alene henleder Opmærksomheden paa os, men udsætter os for Fare, kaster os ind i uanede Eventyr og derved kan paaføre Danmark den Skade, vi alle gerne ville undgaa. Jeg hævder dette, uden at jeg derfor underkender, at der hos mine Modstandere paa dette Omraade kan være de allerbedste Motiver — deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg tror, at der er fortræffelige Mænd i alle Lejre, der med den største Energi og Kærlighed have kastet sig ind i den Opgave at ville læres deres Medborgere, hvad der er nødvendigt til Landets Forsvar, og ikke vilde være bange for at ofre deres Liv derfor, om det var nødvendigt. Jeg tror det; jeg har truffet mange Mænd, om hvis ærlige patriotiske Overbevisning i den Henseende jeg ikke har haft den fjerneste Grund til at tvivle. Men det er jo ikke det, der afgør Sagen. Det forekommer mig, at det er en Nødvendighed for vort Land, at vi undgaa alt, som paa nogen Maade kan føre Krigen, hvad enten det er den ene eller den anden Art af Krig, ind over vore Grænser.

Den Fædrelandskærlighed, som vi saaledes eje, den, som vi sætte lige saa højt som de Herrer, der staa paa den modsatte Side, den forbinder Fred med Frihed. Det synes, som om man ikke rigtig vil forstaa dette. Man har endogsaa villet sige, som den af mig før citerede Forfatter, Dr. Wieth-Knudsen, har sagt i sin Pjece, at et Folk, der lever i Fred i for lang Tid, gaar tilbage, der indtræder Dekadence, en slet Moral breder sig, ja, han siger, at de militære Krav og Ofre maatte ligefrem opfindes alene for den